

Prædiken til 1. søndag efter helligtrekonger

Mark. 10,13-16

Anden tekstrække

Dette hellige evangelium skriver evangelisten
Markus:

De bar nogle små børn til Jesus, for at han skulle røre ved dem; disciplene truede ad dem, men da Jesus så det, blev han vred og sagde til dem: »Lad de små børn komme til mig, det må I ikke hindre dem i, for Guds rige er deres. Sandelig siger jeg jer: Den, der ikke modtager Guds rige ligesom et lille barn, kommer slet ikke ind i det.« Og han tog dem i favn og lagde hænderne på dem og velsignede dem.

Markusevangeliet 10,13-16

Hænder har en helt særlig evne!

Hvis vi kigger rundt i vores kirke, kan vi se en masse smukke ting, som er skabt af menneskehænder – og ting, der skal bruges af menneskehænder.

Fra våbenhuset på vej ind i kirkerummet har den store dobbeltdør store *håndtag*, man kan tage fat i for at åbne døren; selve kirken er bygget af maskiner og hænder; fliserne er formentlig lagt med hænderne; glasmosaikkenovre i sideskibet er håndlavet; el og lys er installeret med elektrikerhænder; alteret og døbefonten er udhugget med hænder og redskaber af en stenhugger osv. osv. – og døbefonten *forestiller* endda en masse hænder, der skal symbolisere menigheden, der modtager et dåbsbarn som nyt medlem af fællesskabet.

I gamle dage (altså for over 10–15 år siden) skulle man med hænderne hive i rebet ude i tårnet for at ringe med klokken. I dag gøres det med knapper et hemmeligt sted; lysene tændes med hænderne via lyskontakter; tallerkenen og bægeret under nadveren bæres i hænderne, og indholdet uddeles og modtages med hænder; og når nogen skal begraves eller bisættes, skal der skovles tre skovlfulde jord på kisten med en skovl, som præsten holder i sin hånd, og kisten skal bæres af seks hænder.

Vi siger goddag til hinanden med hænderne; vinker til hinanden; siger farvel med hænderne igen, og vi lægger hånd på hinanden til anerkendelse, støtte og omsorg.

På den måde kan vores hænder udrette en hel del. Og nu var kirken jo bare ét eksempel, for alle steder udfører vi vores opgaver med hænderne; nogle på kon-

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 866, 127. årgang
Januar 2026
ISSN 0901-2214

tor; andre ude i det fri; nogle på arbejdspladser, andre derhjemme; nogle ved at håndtere tunge ting, andre ved at håndtere andre mennesker; lige fra de helt små til de helt gamle; de syge og dem med ondt i kroppen.

Mange mennesker har hænderne fulde. De har for meget at nå, for mange forventninger at leve op til og for mange bolde i luften på én gang; mens andre mangler noget at bruge hænderne til. Nogle hænder er der rigtig meget brug for, mens andre hænder nemt kan erstattes af maskiner og kunstig intelligens. Hænderne kan nærmest blive hjemløse, når det, de kan, ikke længere bliver efterspurgt.

Og når vi har brugt vores hænder gennem lang tid, så bliver hænderne svagere, og vi får selv brug for en hjælpende hånd.

Vores hænder kan vise, hvem vi er; vi kan se på et menneskes hænder, hvilket slags arbejde og liv det har haft. Så hænderne fortæller en livshistorie. De kan fortælle om et hårdt liv eller et mindre hårdt liv, et langt liv eller et kort liv.

Så hænderne kan altså både arbejde, hilse, støtte og fortælle livshistorier; men de kan også trøste. Ved at lægge vores hænder på et menneske kan vi vise det, at vi *er med*, at vi *er her*, og at det nok skal gå.

De samme hænder, som luger ukrudt og bygger carporte, eller som strikker og bager småkager, kan altså give trøst, som ord knap nok er i stand til.

Vi har altid en del af vores medmenneskes liv i hænderne, så med hænderne følger også et ansvar for vores næstes liv. Vi er kastet i hænderne på hinanden fra det øjeblik, jordemoderen holder os i *sine* hænder.

Og derfor er det jo også så svært at stå med tomme hænder tilbage, når nogen forsvinder; den person, vi holdt i vores hænder, er væk, og derfor er der et tomrum i hænderne – og nogle gange ved vi derfor ikke, hvad vi egentlig skal gøre af vores hænder.

Vores hænder kan i forbindelse med død, sygdom eller andre situationer med kontroltab – blive handlingslammede og magtesløse. Og i de tilfælde kan vi blive nødt til at lægge den anden over i Guds

hænder, ligesom vi bliver nødt til at lægge vores eget liv i Guds hænder.

I magtesløshed er der ikke andet at gøre end at overlade magten til Gud og stole på, at han ikke bare holder *os*, men også dem, vi holder af – særligt når *vi* ikke kan gøre noget for dem.

Og det er også det, der sker i evangeliet i dag; Jesus er kommet til byen, og folk bærer nogle små børn hen til ham, for at han skal røre ved dem.

Det er formentlig forældre, der bærer deres små hen til ham. De er magtesløse, for de har ikke magt over, hvordan børnenes liv bliver, og derfor er de nødt til at lade Jesus røre ved dem med hænderne. De vil gerne lægge dem over i *hans* hænder, så det går dem godt i livet.

I mødet med det nye liv er forældrene blevet konfronteret med den grundlæggende magtesløshed, der er i vores liv – ligesom når man konfronteres med magtesløshed ifm. sygdom eller død. Livet er blevet sat på spidsen.

De har lært, at vi kan gøre og styre så og så meget, men de helt fundamentale ting i tilværelsen – livet og døden, lykken og ulykken – har vi ingen magt over, når det kommer til stykket.

Og det understreger Jesus sådan set også, da han siger, at Guds rige er børnenes, og at den, der ikke modtager Guds rige ligesom et lille barn, slet ikke kommer ind i det.

Han siger dermed, at Guds rige består i at modtage i magtesløshed; for det er det, børnene gør, når de modtager hans velsignelse senere.

Og det er det, børnene i det hele taget gør, når de modtager livet og modtager kærligheden fra deres forældre. De er ganske magtesløse og modtager derved alt det, de har brug for.

Deres hænder kan ikke frembringe noget som helst endnu; de kan ikke bygge eller skrive; nære omsorg eller bære andres byrder; og deres små, buttede hænder fortæller ingen livshistorie endnu.

De kan med andre ord ikke andet end at lægge livet over i andres hænder, de voksnes hænder, Guds hænder. De omfavner deres egen afmagt.

Og når vi voksne finder ud af gennem livet, at vi trods vores hænders evner til syvende og sidst også er afmægtige og magtesløse, bliver vi også nødt til at omfavne det vilkår og lægge alt i Guds hænder, ligesom vi af og til og gradvist skal lære i tillid at lægge dele af livet i andre menneskers hænder igen, ligesom vi gjorde, da vi var børn.

Og det er det, vi bliver mindet om her i kirken, når vi gang på gang hører om livet, som er Guds hænders værk, og når vi under barnedåb hører om Jesus, der lægger hænderne på de små børn; når han bryder brødet og rækker os bægeret; og når vi folder hænderne i bøn og modtager Guds velsignelse.

Så lægger vi magten fra os og bliver mindet om, at vi altid er i Guds hånd. At han holder os trods alt, hvad der måtte ske i vores liv. Og at han – ikke mindst – holder alle dem, vi holder af.

Julius Sommer, sognepræst i Grundtvigskirken i Esbjerg.

Prædiken afholdt i 2024 i Gullestrup Kirke.

Salmevalg fra DDS

136. Dejlig er den himmel blå

56. Jesus er navnet mageløst

58. Jesus! Frelser og Befrier

379. Der er en vej, som verden ikke kender

473. Dit minde skal, o Jesus, stå

318. Stiftet Guds Søn har på jorden et åndeligt rige

Redaktion

Jonas Jochumsen
Herning og Gjellerup Valgmenigheder
Mail: praest@h-g-valgmenighed.dk
Tlf.: 9712 0652

Benedicte Rostgaard Spies
Mail: benedictespies@gmail.com
Tlf.: 6126 1494

Søndagslæsning
Tilstræbes at udkomme hver uge på
www.grundtvigskforum.dk/søndagslæsning
– her kan du også
tilmelde dig det
elektroniske nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Vartov — Farvergade 27
1463 København K
hej@grundtvigskforum.dk